

Presidentens första Statsbesök. Atlanterhavsvägen 2007

Lördag 1 juli:

I år blir det till Norge utan att passera GÅ (Tånga), i som om det vore nåt nytt, REGN.

Ja så farligt är det inte, skulle bara ha valt en annan jacka. Den här, som det står Motor-nåt på ryggen, har reflexer och en massa skydd, visar sig vara vattentät från fel håll.

"Frövi" och jag träffas i Örebro som vanligt. "Gnesta" kör en annan väg i år, tror det är på grus genom Värmland.

Det regn som envist spolar över oss på vägen till Töcksfors, blir kvar inne i ärmarna och sköljer likt en yster vårbäck ner i de från utsidan vattentäta handskarna när jag stannar för en bensträckare.

Vandrarhemmet i Töcksfors blir snart omvandlat till torkskåp. Hjälmar, jackor, handskar, ja allt som en knutte har på sig hänger nu i gardinstänger tavelkrokar, över stolar och sängar, knappt att det finns plats att sitta. Luftfuktigheten är högre än Amazonas regnskogar när el-elementet, som står på max gör verkan.

Nykammade å med torrt ombyte blir det en tur till en av byns lokala pizzerior för ett kvällsmål. Här träffar vi en "riktig" knutte, en Norsk Gutt som sa att han kör på en Hooonda fffajjerblejeejjd.

– Kööört i trehundrasjugo, åååååå mee 7 prromille tvååhundraaffötti, sa den något sorglöse Norrbaggen.

– Imponerande, svarar vi samstämmigt å nickar leende tillbaka.

Den här kvällen blir det ett kort besök på krogen.

Söndag:

Frukosten på vandrarhemmet är inte av den digniteten som vi vant oss vid, men till full belåtenhet. Vi tar oss in i Norge och körde till Tyrigrava Kro og Pub som, *"I mange år vært et kjent og kjært møtested for motorsyklister. Stedet ligger idyllisk til ved Gamle Mossevei, nær Gjersjøen 20 km. sør for Oslo. Her samles mange motorinteresserte till en hyggelig kro med god og billig mat,"* I dag, är det bara två mc där? Ja ja, såre kan va. Karl Johann får bli vårt möte med storstadens myller, men samma här, ganska öde. En tur upp till Kollen blir vårt sista turistbesök av huvudstaden den här gången. Motorvägen ur stan och vidare mot Drammen. Tar av och tränger på regnställ, helt onödigt visar det sig då det bara är en kort skur. Över älven vid Mjøndalen och uppströms på norrsidan till Hokksund. Gamla vägen ner till Skollenborg, magnifik väg med fina svängar i det vackra landskapet.

Bergmannen står som vanligt och bugar när vi kör in på parkeringen.

Den här gången får vi rummen till höger och "vippar", som vi blivit, tilldelas vi "**Kongarummet**", ja det står faktiskt det på dörren. För att

vår, i VRS nyvalde, President ska få känna sig lite celebrerad, boar Frövi, Gnesta o jag det enklare rummet.

Trumpetstötar ljuder över Silverbyn, folkmassor kantar broar och trottoarer. Vad är det som händer?

Det är Presidenten med eskort som kör genom Kongsberg och stannar på Bergmannens parkering. Eskorten består av Carina o Micke från Hönö och Mats från Trelleborg, så nu står det fem Vulcan och en Honda på gården. Presidenten ler med hela ansiktet när han ser skylten på dörren. Lite besviken är han nog när rummet ser ut som de andra fast bara lite större, kanske han trodde att det skulle stå en [Dom Pérignon](#) på bordet. Vanliga rutiner i Kongsberg, mat o potatis på inrotade ställen. God natt.

Måndag:

Nu börjar äventyret.

Sju hungriga äventyrare kör Numedalen norrut. Skipper, som vi säger i gänget, kör först (GPS) och lotsar oss tryggt på 40:an. Vägen kantas av enastående naturscenerier. I Stárnäs en mil från Flesberg kör vi Östsidevein, en riktig folklörevei, till Myku bro. Vidare ut på 40:an till Uvdal-dalen, trång och full av överraskningar, hittar bl.a. en Hydro. Stoppet med kaffe och nåt gott till, gör att regnet som vi inte sett hinner ifatt. Regnställ på för somliga (vissa kör i allväders).

I Rödberg viker vi av å kör på en för mig ny sträcka via Tunnhovddammen, 18m hög. Hela dammen rymmer 360 mill. m³. Langedrag, en fjällgård med varghäng, passeras på låg höjd. Vi kör ner Rukkedalen och vägen kantar ytterligare en damm, Pålsbufjorden, en liten knappt märkbar, 180 mill.m³, och hamnar i Nes Hallingdal.

Här visar GPS:n sin styrka. Drar rätt över sjuan, vidare på smågator, bakom ruffiga byggnader och övergivna hus, till den GAMLA, typ testbana för Öhlinare, vägen upp till Svenkerud.

– Lite kortare, säger ägaren till instrumentet, när vi undrar.

Väl ute på 7:an, puh, drar vi vidare upp till Gol. Kör i förbi centrumvägen, men efter en tvär höger är vi på väg mot centrum igen. Stannar på en parkeringsficka för att kolla läget. Nu visar sig olägenheten av att köra Öhlinvägar, en av deltagarnas bubbla klarar sig inte längre, det blir att kasa av sig skinnbrallorna i diket, stackars tösabit.

Två minuter senare sitter vi på ett magnifikt ställe och inmundigar kaffe och smarrig macka, såre kan bli.

Vi har några mil kvar idag att köra så vi blir inte gamla i Gol. Tre mil upp till Hemsedal, där vi stannar och fyller upp tankarna. När allt är klart och Skipper och några till drar ut på fjällvägen händer en lustig grej.

HAN DÄR HAR IKKE BETALT, kommer bensinkillen ut som en furie och vrålar.

Det löser sig snabbt när det visar sig att kortet inte registrerar den pumpen som det tankats på.

Kaonet som uppstår på den smala vägen med knuttar utspridda i halva Hemsedal, löser åxå upp sig. Fem mil till Bourlag och det börjar ligga snö i

fjället. Vägen går på 1137 m.ö.h. så vi är uppe i molnen som innehåller vatten, så det blir lite kyligt och vått. Vi stannar vid Eldrevatnet, för att få igång blodomloppet, då händer en lustig sak till. Ett par som stannat sin husvagn, på den lilla parkeringen som vi slår till på, tror nog att vi är ett Mc-gäng av tuffare kaliber, för jag vet inte hur fort dom fick upp stödbenen och kom i väg. Vi kanske ser lite råa ut i alla fall.

När vi kommer ner på E16 är det fint skönt väder igen och bara en kort bit kvar till Tyinkrysset där vi har bokad övernattnig.

Mannen bak disken i receptionen ser alldeles blek ut när jag lämnar fram bokningsbekräftelsen.

- Har du problem, frågar jag mannen.
- Vi har, men jag löser det, får jag till svar.

En väldigt fin stuga på gångavstånd till anläggningen blir det, så vi tjänade på deras slarv..

God mat på Tyinkryssets Fjellstue och som alltid, en trevlig kväll sätter punkt för måndagen.

Tisdag:

I dag är det Tyedalen och Övre Årdal som är första etappen. Härligt med all snö på fjället. En tur upp i Utladalen med Vettisfossen Europas högsta fria fall, som är ett av de tänkta äventyren, får bli en annan gång. 2tim. att gå är för mycket för en fullldressad knutte, synd.

Fardalen, här har vi kört förr så vi talar bara om att det är jäv... med snö i år, och att det sitter en ung pigg gutt i kojan å tar betalt istället för som förr en trött gubbe. Sognefjällsvägen som vi åxå kört förr blir en höjdare, så mycke snö har det aldrig varit på mina turer över Jotunheimen. Jag missar Elveseter på vägen ner genom Leirdalen å Böverdalen till Lom. Tar den sen, tänker jag.

24:an i Lom, våran "kåk" på Nordals, väntar **med denna gång bäddade** sängar. Hur dom vet att vi har Presidenten med oss, för av någon annan anledning kan det ju inte va, kan jag inte lista ut.

Vi har inte kört så många mil i dag, så vi har massor med tid över för annat än att köra MC.....Motorerna har inte ens kallnat, när vi startar upp för en tur till Juvasshytta. Det är så i det här sällskapet, å varför ska man göra annat när man har en cykel. Turen går som sagt upp till Juvasshytta som ligger i Jotunheimen mellan Glittertind 2470 möh och Galdhøpiggen 2469 möh. Tillbaks upp Böverdalen, för att ta, som inte lotsen har vetskap om, GRUSvägen upp till betalstationen.

- Bare kör ni, säger damen i lukka.

Hyggligt me nåt som är gratis tycker vi och far upp, nu på nån sorts obehaglig asfalt, till skisentret. Som tidigare när vi kör upp på topparna så hamnar vi i molnen. Men det är så pass bra sikt att vi kommer upp till liftarna. Tror det är Anja P med kompisar som hoppar in i bussarna och far hem efter ett pass på snön. Skipper försöker ta sig upp för ett åk, men precis när han glider iväg med liften stannar den för dagen.

På nervägen händer det som inte får hända. Jag som kör först märker bara att sällskapet är borta. De är lite slipprigt på asfalten och få ställen

att stanna på, så jag kör ner till betalstationen och väntar. Efter en stund, med läskiga funderingar, ser jag en prick uppe på fjällbranten, en mc, och därefter resten av "prickarna". Det visar sig att det va Carina som pga. den branta lutningen fått soppatorsk, å när hon ska slå över till reserven händer det. Missar av nån anledning, får bromsa hårt för att inte köra rakt ut i avgrunden. Den slippriga asfalten, som åxå är blöt, gör att C inte får hejd på sin Kameleontlackade drifter. C väljer att lägga ikull den för att inte dåna ut i det skrämmande gapet. BRA JOBBAT Carina. Låter jäv... dramatiskt, å det är det åxå, speciellt för de som ligger bakom och ser bilden, på sina näthinnor, hur Carina faller ut i bråddjupet, å går förlorad i helvetet. Tack o lov går det otroligt bra den här gången, lite öm i benet som kom i kläm, å en fotplatta som går att fixa på plats. Elveseter på hemvägen skippas, för nu vill nog alla hem å pusta lite. Som vanligt i Lom, käk på kvällen hos Nordals.

Onsdag:

Startar i fint väder, Frövi o Gnesta väljer att ta en annan sträckning till dagens mål. Vi andra kör upp till Pollfoss, för att de som inte kört här tidigare ska få bekanta sig med satkonan som driver stället. Vi kammar noll här (maran är inte här) så efter att kollat in forsen så kör vi vidare. Dalsnibba, är ett måste för två i sällskapet. De som är kvar på marken handlar i souvenirbutiken och fördriver tiden med att kolla in bussturister. Grabbarna kommer ner i hög grad vimmelkantiga av entusiasm.

– De är tammefan de vassaste jag varit med om, utropar en genom hjälmen vid nedkomsten från rymden.

Nu är det vägen ner till Geiranger som står på tur. Från 1495 möh. ner till fjorden på noll är mäktigt. Stannar och fotar de små båtarna som ligger nere i fjorden, där vi åxå kan se den knixiga vägförbindelsen på klevet upp från Geiranger och vägen vidare mot Trollstigen. Det är nu som Mats börjar skruva på sig lite, han har precis som en till i sällskapet, omtöcknat medvetande pga. höjden. Kom ner utan svårighet och parkar bågarna på torget i hamnen. Läcker syn för turisterna, sex Vulcans på schyst läge. Efter att smakat av goda mackor och slurpat i oss kaffe börjar vi med att klättra upp till Örnesvingen på 624 m.ö.h. Vi stannar, fotar och vänjer oss med höjden. Magnifik väg till Eidsdal där färjan tar oss över till Valldal och så småningom fram till kanten. Trollstigen.

En fottur upp till utsiktspunkten är obligatorisk, själv blidkar jag gudarna med att bygga en stenhög på berget (man gör så). Nedfarten går smärtfritt och vi stannar i Åndalsnes för en kopp kaffe och to...

Fin väg från Åndalsnes mot Molde, en färja och tunnel under fjorden å vi är framme. Vi är vana att få fina stugor, men den här tar nog priset i år. Helt ny med en härlig altan mot Moldefjorden, där vi efter ha spist på campens restaurang, njuter vyerna av solnedgången på Romsdalens Trolltindar och spetsiga Horn. Natten njöts, i vad jag tror Hästen-sängar.

Tordag:

Nu är det resans huvudmål som väntar, Atlanterhavsvegen.

Det blir 64:an raka vägen upp till Vevang, där det liksom börjar. Elva

broar knyter ihop "*Atlanterhavsvegen - vejen i havet*

Som en sjøorm midt i det kraftfulle storhavet slynger Atlanterhavsvegen seg mellom blankskurte holmer og øyer. Vær og vind har regien og gir voldsomme variasjoner i opplevelsene. Fra brølende storm som bryter havbårer over vejen, til solblankt havblikk". De ni.

Vi tar ett kort stopp vid en av de många rastplatserna för att Gnesta ska hinna före och hitta ett fint läge för fotot. Åsså kör vi som så många gånger förr, i kortege fram mot fotografen. Sedan stjälar vi turisternas koncentration av vyn från bron, när vi dundrar in på utsiktsplatsen för storbron.

Alla bussresenärer står och beundrar våra maskiner medan den gråtfärdiga ciceronen tappert försöker få dom att vända sig och kolla in "spången", en av Norges stora turistfällor. Det är inte mycket att köra så långt för, men som vi säger, Vi har varit DÄR.

Missar färjan vid Bremsnes (den här gången åxå), men blir bara hängandes en timme vid piren. Kollar fiskar, maneter, fåglar, tidtabellen, fiskar igen, fan va lång en timme kan va.

Mina resor är inga gåibutikerochshoppaturer, så vi passerar Kristiansund och är, via broar å tunnlar i det fantastiska fjordlandskapet, snart på fastlandet igen och på väg mot Sunndalsøra. Det har varit diskussion om vilken "Vacker-väg (jag kallar det för stolleväg) som ska köras i dag. Gnesta som vill köra Innerdalen får stå tillbaka för Presidentens önskemål, så det blir en tur upp i Litledalen.

- Här stannar jag, sa Mats när "Stora Kalken" 1884 möh. reser sig lodrätt upp tio meter från den nu smala men dock asfalterade stigen.

Vi andra strävar vidare mot det okända, och är snart framme vid bommen. ANLÄGGSTRAFIK ! står det med stora bokstäver på skylten, i samma ögonblick övergår stigen till att va täckt med grus.

- Å här vänder jag, och hör från C, som har vägen ner från Juvasshytta färskt kvar i minnet.
- Ja mä, säger jag tyst och låtsar som att jag

Carina och jag börjar med en sväng i orten för att hitta den sen förut vändande skinnknutten, men icke, han är som bortblåst.

Har fått i uppdrag att hitta nåt fint näringsställe, så vi ställer upp cyklarna väl iakttagbara från vägen och ruslar runt lite för att se om det finns nåt lämpligt objekt. Jordgubbar inhandlas och avnjuts på en skön gräsmatta i byns park, å ingen Mats. John Blund är nog på gräsmattan han åxå zzzzzz men han försvinner då det brakar loss i samhället. Våra reskumpaner har bangat på turen upp i dalen. De kommer åter, lite stukade, och försöker kasta sin skugga över rädslan med en massa krumbukter, papperet skulle inte räcka till så Å dom har Mats med sig. Han har kört lite på egen hand visar det sig. Maten smakar fint å snart är vi på väg igen.

Via GPS:n hittar Skipper en Camp som han ringer till. Jorå vi får två hytter till kvällen. Kör ut på E6 vid Oppdal och vidare norrut mot Halland, (campen heter så). Stugorna ligger några meter från 6:an men det stör inte oss för vi trynar in och sover gott efter ytterligare en kanondag i Norge. Sista natten med gänget.

Fredag:

Kaffe o mackor sitter fint i morgonsolen, kan det va bättre?

I dag är det sista dagen jag kör med, för jag blir kvar uppe i Norge. En vecka på hytta i Rendalen, därtill lite gemenskap tillsammans sambo Barbro är inplanerat mitt i MC-säsongen, man får offra sig lite.

Som sagt, sista dagen körs åxå i kanonväder och vi vänder nu riktning söderut. Gnesta o Frövi gör nu ytterligare en utbrytning, viker av vid Ulsberg för att köra på egna vägar. (Grimsdalen)

Krigsmuseet i Kvam är tänkt att besökas idag, så vi kör ner via Dovrefjäll-Nationalpark till Gudbrandsdalen och till ett, hör o häpna, öppet museum.

När vi kollat runt på museet och är på väg för att äta, dyker desertörerna upp. Hungern tog över lusten av museet, för överlöparna följer med direkt till matstugan.

Efter middan lotsar jag gänget en sista bit via baksidevegen upp till Sjoälven, för att se om vi kan upptäcka några forsännare. Vi ser inte till några i älven och tyvärr hör jag senare i veckan att det hände en tragisk olycka nån av dagarna när vi va där.

Vi skiljs vid älven och jag kör ner till Sjoa och vidare till Ringebu, där jag tar fjällvägen över till Rendalen.

Vad de andra pysslat med återstoden av resan. får dom berätta själva.

Tack...

Carina & Micke, Skipper, Mats, Gnesta o Frövi.
för en trevlig sommartur i Norge.

Bilder från turen <http://tinyurl.com/2plb3w>